

sagde den højtærede Finansminister lidt mere, end klogt var, idet han sagde, at Regeringen ikke vilde gaa til nye Skatter og Byrder paa Befolkningen. Der er allerede gjort opmærksom paa, at den højtærede Konseilspræsident modificerede denne Udtalelse ved at tilføje et „nu“. (Afbrydelse). Jo, den højtærede Konseilspræsident sagde, at Regeringen vilde ikke nu gøre det. Jeg vil ikke lægge en Smule mere ind deri, end der er, jeg vil ikke lægge deri, at den højtærede Konseilspræsident skulde have udtalt som sin Mening, at det skal ske en Gang i Fremtiden, men hans Udtalelse afskar i alt Fald ikke Muligheden deraf paa den Maade, som den højtærede Finansminister gjorde det. Og jeg tror, det var meget forstandigt. Her staar jo Skøn mod Skøn, ingen kan fuldkommen forudse, hvad der vil ske i Fremtiden, men jeg føler mig overbevist om, at man vil have Valget imellem enten at leve paa Laan efter Laan eller fuldstændig at standse med alle nye Udgifter til sociale og humane Øjemed og med alle ekstraordinære Udgifter til Erhvervslivets Fremme, til nye Anlæg osv. eller at komme til en Forøgelse af Indtægterne. En af disse tre Ting bliver man absolut nødt til. Nu faa vi se, hvem Fremtiden giver Ret. Det lyder ikke behageligt, det ved jeg meget vel, men det kan ikke være vor Opgave her at fortie noget saadant, naar det staar for os som en Nødvendighed, og for mig staar det saaledes, derfor har jeg ment det rigtigt at sige det. Opgaven maa kun være at stræbe hen til, at de nye Byrder, som jeg tror ere uundgaelige, komme paa Skuldre, som kunne taale at bære dem, og at vi navnlig afholde os fra en Forøgelse af Forbrugsafgifterne paa Livsfornödenheder.

Der er fra den højtærede Regerings Side ikke fremsat nogen Finansplan. Det blev mig saa haardt bebrejdet, da jeg forelagde Finanslovsforslaget, at jeg ikke havde nogen Finansplan. Jeg mener selv, at jeg gav gode Grunde til, at jeg ikke fremsatte nogen Finansplan, idet jeg paaviste, at vi endnu befandt os i høj Grad i en Overgangstilstand med Hensyn til Virkningerne af den nye for ikke lang Tid siden foretagne Skatteomlægning, at Nedgangsperioden var saa akut, og at Forholdene vare ganske abnorme for Øjeblikket, og at vi derfor maatte vente nogen Tid, inden vi kunde blot overskue, hvorledes vi sad i det, hvorledes de nye Skatter under normale Forhold, naar Overgangsperioden var omme, vilde virke, og hvilke Huller der

blev at fylde i Statsindtægterne. Den samme Erkendelse forekommer det mig, at den højtærede Regering indirekte har givet til Kende, idet heller ikke den har fremsat — en detailleret Finansplan kunde man naturligvis ikke forlange, men heller ikke — en i de yderste og største Omrids angiven Opfattelse af, hvilken Vej vi maa gaa for at afhjælpe den Finansnød, vi i Virkeligheden befinde os i.

Jeg skal udtale min Glæde over, at den højtærede Konseilspræsident knæsatte en Tanke, jeg har udtalt her om Nedsættelsen af en Kommission til Gennemgranskning af Finansloven, og vi maa antage, at denne Kommission nu snart vil komme. Jeg tror vedblivende, den kan gøre Gavn, skønt vi naturligvis ikke i den maa se et Universalmiddel mod alle vore økonomiske Onder. Man kan kun herved vente et Bidrag til Afhjælpning deraf, men langtfra, at dette Bidrag vil være tilstrækkeligt, og det tror jeg heller ikke, den højtærede Regering mener.

Jeg vilde anse det for meget ønskeligt, om den høje Regering snart maatte være i Stand til at forelægge os et Forslag til Afvikling af Bankgarantien. Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa dette Emne ved denne Lejlighed, men kun sige, at min Forgænger som Finansminister havde en saadan Afvikling under Overvejelse. Jeg har ogsaa haft den under Overvejelse, og jeg føler mig overbevist om, at den nuværende højtærede Finansminister ligeledes vil tage denne Sag op og vil søge at bringe den til Afslutning. Jeg tror, der er et almindeligt Ønske indenfor Erhvervslivet om at faa disse abnorme Forhold afsluttede. Det vil ogsaa for Statskassens Stilling og for den kommende Finansplan være af stor Betydning, at vi have faaet sat et Punktum her, at vi have faaet Statens Forpligtelser saaledes afviklede, at vi i alt Fald kunne overskue Forholdene paa dette Omraade bedre end nu. Jeg tror, at det heller ikke er umuligt at komme til en fuldstændig Afvikling af Forholdene, og det er som sagt mit Haab, at den højtærede Finansminister, saa snart hans Tid tillader ham det, vil gaa i Gang dermed.

Jeg skal nu gaa over til nogle politiske Betragtninger, særligt knyttede til de Programudtalelser, vi have hørt. Disse Programudtalelser have i Virkeligheden været meget maadeholdne, baade fra den højtærede Konseilspræsidents og fra den højtærede Finansministers Side, noget, jeg naturligvis kun kan anerkende. Det er